

Kázeň z evanjelických večerných Služieb Božích BA (NK), 7. 6. 2022, 18.00, utorok po svätodušných sviatkoch; ES 174, 253, 565, A 43, Ž 8

Ján 16, 14: „*On (Duch) mňa oslávi, lebo z môjho vezme a bude zvestovať vám.*“

Rímskym 1, 16: „Ved' ja sa nehanbím za evanjelium (Kristovo): lebo mocou Božou je ono na spasenie každému veriacemu, najprv Židovi, a aj Grékovi.“

Milí bratia a milé sestry!

Začiatkom 20. storočia vzniklo v USA veľké hnutie nazývané pentekostalizmus alebo letničné hnutie. Stalo sa takým dôležitým, že približne tretina Latinskej Ameriky opustila katolicizmus a pridala sa k nemu. Letničné hnutie stále silnie. V súčasnosti viac ako 25% z počtu kresťanov vo svete sa hlási k letničným cirkvám, či ich prejavom zbožnosti. Veria v obnovenie zázraku Letníc spred 2 tisícročí.

V letničných cirkvách často počuť ľudí modliť sa v jazykoch, t. j. vyjadrovať Bohu vďačnosť a uctievať Ho slovami, ktoré neexistujú v žiadnom hovorenom jazyku, ale vychádzajú priamo z vnútorných emócií. Treba uviesť, že kým pri zoslaní Ducha Svätého, ako je opísané v Skutkoch apoštolov 2. kap., ľudia z rôznych národov žasli, že počujú učeníkov hovoriť vo svojich rečiach, teda zrozumiteľne, **modlitba v jazykoch je bez výkladu, nezrozumiteľná** – a teda **nejde o rovnaký jav, akým bolo hovorenie v jazykoch zo strany učeníkov v deň zoslania Svätého Ducha**. Letniční zdôrazňujú aj vkladanie rúk na

chorých, dary uzdravovania, proroctvá a zázraky. Sú presvedčení, že veľké divy prvých Letníc sa môžu vyskytnúť aj dnes a že cirkev má možnosť a dokonca povinnosť ich vyhľadávať. Súhlasit' môžeme s tým, že **moc a dary Ducha Svätého sú nám k dispozícii aj dnes, no Svätý Duch pôsobí slobodne – ako chce**, nie podľa ľudskej predstavy (J 3, 8; 1K 12, 4 – 6. 11).

Tí, ktorí sa niekedy zúčastnili bohoslužieb v niektorej z letničných cirkví, boli pravdepodobne udivení hlučnosťou prejavov týchto kresťanov. Zdvihnú ruky a opakovane volajú: „Haleluja!“ Ich prejav je plný emócií. Pri speve neraz tancujú. Aj mimo svojho zhromaždenia radi hovoria o Bohu. Modlia sa za každý problém, niekedy aj za veci, ktoré my, racionálni protestanti, riešime rozumovým úsudkom. Nás, pri našej charakteristickej pokojnosti, vyrovnanosti až strohosti, niekedy vyruší tento nával aktivít letničných vo všetkých smeroch.

Na druhej strane, kto by však nechcel zažiť duchovné prebudenie, obnovu cirkvi? Koľkí z nás by si priali, aby cirkev bola živšou, naše Služby Božie oslovujúcejšie?

Pravdaže, príbeh Letníc neobmedzuje kresťanstvo na jeden spôsob zbožnosti. Nevyžaduje, že aby človek mohol mať prospech z Božieho Ducha, musí sa stať letničným kresťanom, či prijať letničnú spiritualitu. Príbeh Letníc však poukazuje na **kľúče k úspechu evanjelia**, ktoré letniční veriaci prevzali, hoci občas nám ich prejavy pripadajú prehnane.

V príbehu o Letniciach neprehliadnime 2 základné prvky:

(1) Presvedčenie. Učeníci boli presvedčení o svojom poslanstve. Považovali ho za dôležité a **trvali na jeho odovzdaní.**

Jeden zo spôsobom ako sa dá zistiť mienka iných v skupine, je vysloviť otázku či tézu a od ľudí vyžadovať, aby svoj súhlasný názor vyjadrili tým, že sa postavia čím bližšie k osobe, ktorá otázku alebo tézu vyslovila. Ak sa s ňou celkom zhodujú, zastanú si čo najbližšie k dotyčnému človeku. Ak s ním výrazne nesúhlasia, postavia sa od neho čo najďalej – na opačný koniec, než na akom stojí on. Ak nie sú si mienkou istí, postavia sa trochu viac od stredu na jeden alebo druhý koniec – v závislosti od ich názoru.

Na jednom stretnutí, kde sa väčšina účastníkov definovala ako patriacich do cirkvi, zaznela aj otázka: „Veríte, že Kristus vstal z mŕtvych?“ Takmer všetci si zastali ďaleko o pýtajúceho sa, čím dávali najavo svoj nesúhlas – to, že neveria v Ježišovo zmŕtvychvstanie. Iba jedna z mnohých účastníkov jednoznačne prejavila svoj súhlas. Keď ju požiadali o vysvetlenie, povedala: „**Každý deň cítim vo svojom živote prítomnosť Krista. Ani na sekundu nepochybujem, že je vzkriesený.**“ Obdivuhodné vyznanie medzi skeptikmi! Samozrejme, niekto môže namietat, že pochybnosti sú súčasťou duchovného života. V závislosti od toho, čo sa deje, naša viera neprenáša hory každý deň. To je pravda, ale **v určitej fáze je presvedčenie nevyhnutné.**

Je to ako s domovinou. Môžeme ju kritizovať. Nachádzame v nej chyby. Je nám ľúto vecí, ktoré sa v našej vlasti dejú, **ale pri určitých príležitostiach ju podporujeme.** Keď naši

športovci dosiahnu úspech, sme na svoju krajinu hrdí. Keby sa ju niekto snažil zničiť, budeme ju brániť.

Ak sa úžasné poslanstvo evanjelia zachovalo až do dnešných dní, je to preto, že svedkovia evanjelia sa o svoje presvedčenie delili. Odovzdávali ho ďalším generáciám. Ak chceme túto nádej odovzdať ďalej, potrebujeme žiť podľa slov Pána Ježiša. On povedal, že **Duch vezme z Kristovho vezme a bude zvestovať nám.**

Nie sme kresťanmi len vtedy, keď sa nám darí. Sme kresťanmi aj v ťažkých časoch. Keď mraky (aj „mraky“ choroby alebo straty blízkeho) zakryjú slnko, netvárimo sa, že slnko už neexistuje. Naopak, predpokladáme, že znovu vykukne spoza mračien. **Podobne je to aj s presvedčením – vierou, že Boží Duch zostáva prítomný, aj keď niekedy nevieme rozoznať Jeho pôsobenie.**

Túto myšlienku by som rád ilustroval na príklade.

David Brainerd bol jedným z prvých misionárov medzi Indiánmi v Spojených štátoch. Narodil sa tam v 18. storočí. Bohužiaľ, vo veku 9 rokov mu zomrel otec a keď mal 14, skonala aj jeho matka. Úplne osirel. Ujala sa ho jedna z jeho sestier. Neskôr nastúpil na univerzitu v Yale s úmyslom stať sa pastorom. Po roku ho však vylúčili, pretože mal tuberkulózu. Vyliečil sa a vrátil sa, no vylúčili ho aj 2. raz, lebo v napätej atmosfére, ktorá v škole vládla medzi učiteľmi a študentmi, David o jednom zo svojich učiteľov povedal, že „nemá viac

milosti ako stolička.“ Preto sa nemohol stať pastorom hneď. Všimla si ho však jedna cirkev a poverila ho evanjelizovaním Indiánov. David svoju úlohu vykonával s takou láskou a zručnosťou, že ho jeho cirkev zasvätila pastoračnej službe. Vrátil sa k Indiánom.

V sedle koňa na cestách precestoval 4800 km. Jeho indiánsky zbor sa počas 1 roka rozrástol o 130 členov. Po čase Davida opäť zachvátila tuberkulóza a ako **29 ročný zomrel.** Ešte aj na smrteľnej posteli sa modlil za Indiánov – ľudí mu zverených. Viac, ako jeho vlastný údel, ho mrzelo, že nemôže pokračovať v práci medzi nimi. Indiáni si ho dodnes ctia ako svoj otcovský vzor.

Presvedčenie z nás robí živých kresťanov, živé spoločenstvo, živých svedkov. To zdôrazňuje aj príbeh Letníc. To je posolstvo, ktoré letniční veriaci pochopili. To je to, čomu máme lepšie porozumieť i my, v našich zboroch.

(2) Druhým bodom, ktorý by som chcel zdôrazniť, je **láska.** **Presvedčenie, záväzok odovzdávať evanjelium ďalším, by bez lásky nebol vierou, ale fanatizmom.** Biblia vždy spája tieto dva prvky: presvedčenie a lásku. Historické výskumy uvádzajú, že ľudia v 1. storočí po Kristovi boli ohromení láskou, ktorú si kresťania navzájom prejavovali. – Hovorili o nich: „Vidíte, ako sa majú radi – ako sa milujú.“

Žiť v láske je náročné. – Všade, aj v cirkvi. Nezriedka máme priveľké očakávania od ostatných kresťanov. Vyčítame im, ich nedokonalosti. Pritom ani my nie sme dokonalí. Všetci sme na jednej lodi. Aby sa láska presadila, musíme sa

navzájom lepšie prijímať. „Prijímajte sa vospolok, ako nás aj Kristus prijal na oslávenie Boha“ (Rímskym 15, 7). Nebudme príliš citliví. Niekedy nás sklamú niektoré postoje bratov a sestier, ale väčšinou sú to maličkosti, ktoré netreba brať príliš vážne. V moci Božieho Ducha to prekonajme.

Samozrejme, nie s každým máme blízke až rodinné vzťahy. To však neznamená, že v cirkevnom zbore nemôžeme byť solidárni, zaujímať sa o život bratov a sestier, zhovárať sa spolu, nadväzovať priateľstvá, zblížovať sa a pomáhať si.

Viete, že islamskí fundamentalisti verbujú budúcich teroristov v znevýhodnených oblastiach a robia to tým, že sú milí a ponúkajú im sociálnu pomoc a podporu v školách?

My, kresťania, ktorí máme to najkrajšie posolstvo nádeje, by sme neboli schopní úprimne milovať blížnych?

Je to nepredstaviteľné, najmä na Letnice, keď sa naplnia Ježišove slová: „*Duch prijme, čo je moje, a dá vám to.*“

Áno, nech nám Duch dá všetko, čo dostáva od Krista. A my „sa nehanbime za evanjelium (Kristovo): lebo mocou Božou je ono na spasenie každému veriacemu, najprv Židovi, a aj Grékovi.“ Alebo ako hovorí 2. Timoteovi (4, 2): „*Hlásaj slovo, naliehaj vo vhodný i nevhodný čas, presviedčaj, karhaj, povzbudzuj so všetkou trpezlivosťou a ponaučením.*“ (Ekumenický preklad)

Či apokryfná kniha Sirach (4, 20): „*Vystihni vhodný čas a chráň sa zla, nehanbi sa za svoje presvedčenie.*“ Amen.

Použitím myšlienok Daniela Gnaegiho: **Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár**